

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ז - חלק י'

קונטרס 790

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

[בא וראה כמה חביבים אותם שמשפּת־דלים בתורה לפני הקדוש ברוך הוא, שאפלו בזמן שהדין תלוי בעולם ונתנה רשות למשחית להשחית, הקדוש ברוך הוא מצוהו עליהם, על אותם המשפּת־דלים בתורה, וכך אומר להם הקדוש ברוך הוא: כי תצור אל עיר, בגלל החטאים הרבים שחטאו לפני והתחייבו בדין].

ימים רבים, מאי רבים. (תלתא יומא, דא בתר דא, אקרי ימים רבים, אוף הקא כי תצור אל עיר, ימים רבים) תלתא יומין, דא בתר דא, דאשתמודעא דבר במתא. מנלן דימים רבים תלתא יומין אינון, דכתבי, (ויקרא טו) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים רבים אינון. אלא תלתא יומין דא בתר דא, אקרי ימים רבים. אוף הכי כי תצור אל עיר ימים רבים, תלתא יומין דא בתר דא, דאשתמודעא דבר במתא. תא ואפקיד לך על (כל) בני ביתי. לא תשחית את עצה, דא תלמיד חכם דדא איהו במתא, דאיהו אילנא דחיי, אילנא דהיב איבין.

[ימים רבים, מה זה רבים? (שלשה ימים זה אחר זה נקראו ימים רבים. אף כאן כי תצור אל עיר ימים רבים) שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. מנין לנו שימים רבים הם שלשה? שכתוב (ויקרא טו) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים רבים הם? אלא שלשה ימים זה אחר זה נקראים ימים רבים. גם כך, כי תצור אל עיר ימים רבים - שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. בא ואצוף על (כל) בני ביתי: לא תשחית את עצה - זה תלמיד חכם שהוא בעיר, שהוא עץ החיים, אילן שנותרו פרות].

דבר אחר את עצה, ההוא דהיב עיטא למתא, לאשתזבא מן דינא, ואוליף לון ארחא דהכון בה, ועל דא לא תשחית את עצה לנדוח עליו גרזן, לנדחא עליה דינא, ולא לאושטא עליה חרבא מלהטא, חרבא משננא, ההיא דקטלא לשאר אינשי דעלמא. כי ממנו תאכל. וכי ההוא מחבלא אכיל מניה, אלא כי ממנו תאכל, ההיא טנרא תקיפא, ההיא דכל רוחין תקיפין וקדישין נפקין מנה, דלית הנאה ותיאובתא לרוח קדשא בהאי עלמא, אלא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

גימטריאות הזוהר

אורייתא דההוא זכאה, כביכול איהו מפרנס לה, ויהיב לה מזונא בהאי עלמא, יתיר מפל קרבניו דעלמא.

[דבר אחר את עצה - אותו שנותן עצה לעיר להנצל מן הדין ומלמד אותם דרך שילכו בה, ועל זה לא תשחית את עצה לנדח עליו גרזן. לנדח עליו דין, ולא להושיט עליו חרב לוחטת, חרב שנונה, אותה שהורגת שאר אנשי העולם. כי ממנו תאכל. וכי אותו מחבל אוכל ממנו? לא. אלא כי ממנו תאכל, אותו סלע קשה, אותה שכל רוחות חזקות וקדושות יוצאות ממנה, שאין הנאה ותאוה לרוח הקדש בעולם הזה אלא תורתו של אותו צדיק. כביכול הוא מפרנס אותה ונותן לה מזון בעולם הזה יותר מפל קרבנות העולם]. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

המְצוֹת הִלְלוּ שׁוֹרָה שְׁכִינָה עַל אָדָם.

וְעַל הַנְּשֵׁמָה נֶאֱמַר מִשְׁכַּבְתַּי חִיקָךְ שָׁמַר פִּתְחֵי פִיךָ, שְׁלֵא תִדַּר אִם לֹא תִשְׁלַם, וְהוּא שְׁכָנוֹב אִם אֵין לֶךְ לְשֵׁלֶם לְמָה יִקַּח מִשְׁכַּבְךָ מִתְּחִיף, וְנִשְׁאַרוּ הַרוּחַ וְהַנְּפֶשׁ יְתוּמִים, וְאִם הַנְּשֵׁמָה עוֹבְרַת עַל מְצוֹת הַתּוֹרָה וְיוֹרְדִים חֻטָּאִים לְגוּף, דִּין הוּא לְפָרַע מִנְכְּסֵי יְתוּמִים, בְּמְצוֹת עֲשֵׂה שְׁנִשְׁאַר לְהֵם מִהַנְּשֵׁמָה, שְׁבַגְלַל הַחֻטָּאִים נוֹטְלִים מִהַרְשָׁעִים אֶת הַמְשֻׁכּוֹן, שֶׁהוּא הַנְּשֵׁמָה, וְזֶהוּ אִם חָבַל תְּחַבֵּל שְׁלֵמַת רַעְךָ.

וְאִם יֵשׁ לוֹ חֻטָּאִים וְיֵשׁ לוֹ זְכוּת, נִפְרָעִים הַחֻטָּאִים בְּזְכוּת, וְנֶאֱמַר יֵצֵא שְׁכָרוֹ בְּהַפְסְדוֹ, מִיַּד מְחֻזְרִים אוֹתוֹ לְגוּף לְפָנֵי שִׁיבָא הַשְּׁמַשׁ, וְזֶהוּ עַד בֵּא הַשְּׁמַשׁ תִּשְׁיָבֵנוּ לוֹ, שְׁכָאֲשֶׁר הָאָדָם יֵשׁ, עוֹלָה מִמֶּנּוּ הַנְּשֵׁמָה, וְאֵין יוֹרֶדֶת לְגוּף עַד שְׁפֹרְעַת אֶת כָּל הַחֻטָּאִים שְׁעֵשֶׂה הָאָדָם בְּאוֹתוֹ יוֹם, וּמִשּׁוּם זֶה מְשַׁכֵּן אוֹתָהּ אוֹתוֹ בֵּית דִּין שְׁלַמְעֵלָה, מִשּׁוּם שֶׁהִמְקַטְרַג עוֹלָה אַחֲרֶיהָ לְתַבַּע מִמֶּנּוּ דִּין בְּאַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין - שְׁנַיִם שְׁנֵאֲמָרוּ לְמַעַלָּה, וּשְׁנַיִם שְׁשׂוּרִים עַל אוֹתָם שְׁמַגְלִים אֶת הַעֲרִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁשׂוּמַר אוֹתָהּ בְּכָל יוֹם.

וּבְיָמֵינוּ שֶׁהַחֻטָּאִים גְּדוֹלִים, וּמְלוּהָ אָדָם חֻטָּאִים עַל הַמְשֻׁכּוֹן, אָבֵד הַמְשֻׁכּוֹן, שֶׁהִיא הַנְּשֵׁמָה, וְלֹא חוֹזְרַת אֵלָיו, וְהַכֵּל הוּא בְּדִין שְׁדִנְהָ אוֹתָהּ הַגְּבוּרָה, שֶׁהִיא בֵּית הַדִּין הַגְּדוֹל, בְּכָל לַיְלָה בְּשָׂתִים עֲשָׂרָה שְׁעוֹת וּבִשְׁבַעִים וּשְׁנַיִם רְגָעִים פְּחֻשְׁבוּן חֹס"ד, שְׁנֵאֲמַר בּוֹ וְהוֹכֵן בְּחֹסֶד פְּסָא, וְסוּד הַדְּבָר - וְתַפְקְדֵנוּ לְבַקְרִים, לְרַגְעִים תְּבַחְנֵנוּ.

וּבְרַבְרָךְ, וּבְגִין פְּקוּדֵין אֵלֶיךָ שְׁרִיא שְׁכִינָתָא עַל בְּרַ נֶשׁ.

וְעַל נִשְׁמָתָא אֶתְמַר (מִיכָה ז ח) מִשְׁכַּבְתַּי חִיקָךְ שָׁמַר פִּתְחֵי פִיךָ, דְּלֹא תִדּוֹר אִם לֹא תִשְׁלַם, הֵדָא הוּא דְכְתִיב (מְשִׁלֵי כ"ב כז) אִם אֵין לֶךְ לְשֵׁלֶם לְמָה יִקַּח מִשְׁכַּבְךָ מִתְּחִיף, וְאֲשִׁתְּאָרוּ רוּחַ וְנֶפֶשׁ יְתוּמִים, וְאִם נִשְׁמָתָא עוֹבְרַת עַל פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא וְאַנְחַת חוֹבִין בְּגוּפָא, דִּין אִיהוּ לְיִפְרַע מִנְכְּסֵי יְתוּמִים, בְּפְקוּדֵין דְעֲשֵׂה דְאֲשִׁתְּאָר לֹון מִנְשִׁמָתָא, דְבְגִין חוֹבִין נְטִילִין מְחִיבֵינָא מִשְׁכּוֹנָא דְאִיהִי נִשְׁמָתָא, וְדָא אִיהוּ (שְׁמוֹת כ"ב כח) אִם חָבַל תְּחַבֵּל שְׁלֵמַת רַעְךָ.

וְאִי אִית לִיה חוֹבִין וְאִית לִיה זְכוּוֹן, אֶתְפָּרַעוּ חוֹבִין בְּזְכוּוֹן, וְאֶתְמַר יֵצֵא שְׁכָרוֹ בְּהַפְסְדוֹ, מִיַּד חוֹזְרִין לִיה לְגוּפָא קָדָם דֵּייתִי שְׁמִשָּׂא, וְדָא אִיהוּ (ש"ס) עַד בֵּא הַשְּׁמַשׁ תִּשְׁיָבֵנוּ לוֹ, דְכַד נְאִים בְּרַ נֶשׁ נִשְׁמָתָא סְלָקָא מִנְיָה, וְלֹא נִחַתַּת בְּגוּפָא עַד דְּפָרַעַת כָּל חוֹבִין דְעֵבֵד בְּרַ נֶשׁ בְּהֵהוּא יוֹמָא, וּבְגִין דָּא מְמַשְׁכֵּן לָהּ הֵהוּא בֵּי דִינָא דְלַעֲלֵילָא, בְּגִין דְמְקַטְרַגָּא סְלִיק אַבְתְּרָהּ לְמַתְבַּע מִינָהּ דִינָא, בְּאַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין, תְּרִין דְאֶתְמַר לַעֲלִיל, וְתִרִין דְאֵינוּן שְׁרִיין עַל אֵינוּן דְמַגְלִין עֲרִיין דְאוֹרֵייתָא, זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְנִטִיר לָהּ בְּכָל יוֹמָא.

וּבְזוּמָנָא דְחוֹבִין אֵינוּן רַבְרַבִּין, וּמְלוּהָ בְרַ נֶשׁ חוֹבִין עַל מִשְׁכּוֹנָא, אָבֵד מִשְׁכּוֹנָא דְאִיהִי נִשְׁמָתָא, וְלֹא חוֹזְרַת לְגַבִּיָּהּ, וְכֹלָא אִיהוּ בְּדִין דְדָן לָהּ גְבוּרָה דְאִיהוּ בֵּי דִינָא רַבְרַבָּא, בְּכָל לַיְלָא בְּתִרִין עֲשָׂר שְׁעִמִין וּבִשְׁבַעִין וְתִרִין רְגָעִין פְּחֻשְׁבֵּן חֹס"ד, דְאֶתְמַר בֵּיהּ (יִשְׁעִיָּה מו) וְהוֹכֵן בְּחֹסֶד פְּסָא, וְרָזָא דְמְלָה (אֵיבֹב ז יח) וְתַפְקְדֵנוּ לְבַקְרִים, לְרַגְעִים תְּבַחְנֵנוּ.

וַיֵּשׁ חֲטָאִים שְׁהֵם בְּסֵתֶר, וְלֹא יְכוּלִים לְהַעֲדֵד בְּהֵם הַמְּלֹאכִים שֶׁהוֹלְכִים עִם הַנְּשֻׁמָּה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ פִּי מְלֹאכִיו יִצְוֶה לָךְ, הָרִי הַשְּׂכִינָה מַעֲדָה עֲלֵיהֶם, זְהוּ שְׂכָתוֹב אִם יִסְתֵּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים, מִשּׁוֹם שֶׁשְּׂכִינָה עַל רֵאשׁוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ דַּע מָה לְמַעַלָּה מִמֶּךָ, עֵינַי רוֹאֶה וְאַעֲזֵן שׁוֹמַעַת וְכָל מַעֲשֵׂיךָ בְּסֵפֶר נִכְתָּבִים. (לפנימם) הַנְּשֻׁמָּה לֹא הִתְהַוָּה מוֹדָה בְּחֲטָאִים שְׂתוּבַע עֲלָיו הַיֵּצֵר הָרַע, וְחוֹשֵׁד יֵצֵר הָרַע בְּנֹחַ, הַנְּשֻׁמָּה לֹא חֲטָאָה, וְחוֹשֵׁד הַיֵּצֵר הָרַע בְּנֹחַ, וְהוֹלְכִים אֶל בֵּית הַדִּין, וְדָן עֲלֵיהֶם דִּין הַנְּשֻׁבְעִים, נִשְׁבַּעַת הַנְּשֻׁמָּה עֲלֵיהֶם וְנִפְטְרָתָהּ, וְאִם לֹא פֹרַעַת.

וַיֵּשׁ חֲטָאִים שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם וּבְיַד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, וּמְרִאִים לָהּ חֲתִימַת יְדֵיהָ, וַיֵּשׁ חֲטָאִים שְׁהֵם עַל תְּנַאי שְׂמִתְנָה עֲלָיו לְפָרַע אוֹתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהַחֲטָאִים שָׁלוּ בַּמְקוֹמוֹ, שְׁלֵא יִגְבֶּה אוֹתָם הַתּוֹבֵעַ אֶלָּא בַּמְקוֹמוֹ, וְאֵלּוּ הֵם חֲטָאִים שֶׁל עֲשָׂרִים שָׁנִים, וַיֵּשׁ חֲטָאִים לְמַטָּה, שֶׁבְּאֵרוֹ הַקִּדְמוֹנִים שַׁעַד עֲשָׂרִים שָׁנִים מַעֲנִישִׁים לְמַטָּה וְלֹא לְמַעַלָּה, וַיֵּשׁ חֲטָאִים שֶׁמַּעֲנִישִׁים לְמַעַלָּה, וְתוֹבְעִים אוֹתָם לְמַעַלָּה בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל, וּבִשְׁבִילָם מִמְּשַׁכְּנִים אֶת הַנְּשֻׁמָּה לְמַעַלָּה, וְלֹא מִנִּיחִים לָהּ לְרַדֵּת לְמַטָּה, אֲבָל בְּחֲטָאִים שֶׁמַּעֲנִישִׁים עֲלֵיהֶם לְמַטָּה, לֹא מַעֲנִישִׁים אוֹתָהּ לְמַעַלָּה וְלֹא מַעֲכָבִים אוֹתוֹ שָׁם, וַיֵּשׁ חֲטָאִים שֶׁל הַנְּשֻׁמָּה שְׁגוֹבִים מֵהֶם בְּכָל מְקוֹם, כְּמוֹ וּמְקַלֵּל אֲבָיו וְאָמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ מוֹת יוֹמָת, מִבֵּית הַדִּין שֶׁלְמַעַלָּה וּמִבֵּית הַדִּין שֶׁלְמַטָּה, שֶׁנֶּאֱמַר בְּשָׁנֵי דִינִים, וּמִשּׁוֹם הַחֲטָא הַזֶּה, בְּכָל מְקוֹם שֶׁמוֹצְאִים אוֹתָהּ לְמַעַלָּה, גּוֹבִים מִמֶּנָּה, וּבְכָל מְקוֹם שֶׁמוֹצְאִים

וְאִית חוֹבִין דְּאִינוּן בְּסֵתֶר, וְלֹא יְכִילִין לְאַסְהָדָא בְּהוּן מְלֹאכִין דְּאֶזְלִין עִם נִשְׁמָתָא, דְּאֶתְמַר בָּהּ (תהלים צא יא) פִּי מְלֹאכִיו יִצְוֶה לָךְ, הָא שְׂכִינְתָא סְהִידַת עֲלֵיהּ, הָדָא הוּא דְכְתִיב (ירמיה כג כד) אִם יִסְתֵּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים, בְּגִין דְּשְׂכִינְתָא עַל רֵישֵׁיהּ, דְּאֶתְמַר בָּהּ דַּע מָה לְמַעַלָּה מִמֶּךָ, עֵינַי רוֹאֶה וְאַעֲזֵן שׁוֹמַעַת וְכָל מַעֲשֵׂיךָ בְּסֵפֶר נִכְתָּבִין, (לזמנין נִשְׁמָתָא לֹא הִנֵּת מוֹדָה בְּחוֹבִין דְּתַבַּע עֲלֵיהּ יֵצֵר הָרַע, וְחוֹשֵׁד יֵצֵר הָרַע בְּהָאִי), (נ"א) וְלִזְמִנֵּין נִשְׁמָתָא לֹא חֲבַת וְחוֹשֵׁד יֵצֵר הָרַע בְּהָאִי), וְאֶזְלִין לְגַבֵּי בֵּי דִינָא וְדָן עֲלֵיהּ דִּין הַנְּשֻׁבְעִים, אוֹמִיאַת נִשְׁמָתָא עֲלֵיהּ וְאֶתְפְּטְרָתָהּ, וְאִם לֹא פֹרַעַת.

וְאִית חוֹבִין דְּאֶתְמַר בְּהוּן (איוב לו ז) וּבְיַד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, וּמְרִאִין לָהּ חֲתִימַת יְדֵיהָ. וְאִית חוֹבִין דְּאִינוּן עַל תְּנַאי דְּאֶתְנִי עֲלֵיהּ לְפָרַעַא לִזְוֹן בְּהָאִי עֲלֵמָא, דְּחוֹבִין דִּילֵיהּ בְּאֶתְרֵיהּ, דְּלֹא יִגְבֶּה לִזְוֹן תּוֹבֵעַ אֶלָּא בְּאֶתְרֵיהּ, וְאֶלִּין אִינוּן חוֹבִין דְּעֲשָׂרִין שָׁנִין, וְאִית חוֹבִין לְתַתָּא, דְּאוּקְמוּהוּ קַדְמָאִין דְּעַד עֲשָׂרִין שָׁנִין (דף קמ"ג ע"א) מַעֲנִישִׁין לְתַתָּא וְלֹא לְעֵילָא, וְאִית חוֹבִין דְּמַעֲנִישִׁין לְעֵילָא וְתַבְעִין לִזְוֹן לְעֵילָא בֵּי דִינָא רַבְרָבָא, וּבְגִינֵיהּ מִמְשַׁכְּנִין נִשְׁמָתָא לְעֵילָא, וְלֹא מִנִּיחִין לָהּ לְנַחְתָּא לְתַתָּא, אֲבָל בְּחוֹבִין דְּמַעֲנִישִׁין עֲלֵיהּ לְתַתָּא, לֹא מַעֲנִישִׁין לָהּ לְעֵילָא, וְלֹא מַעֲכָבִי לִיהּ תַּמָּן, וְאִית חוֹבִין דְּנִשְׁמָתָא דְּגָבִין מִנִּיחֵיהּ בְּכָל אֶתְרֵי, כְּגוֹן (שמות כא יז) וּמְקַלֵּל אֲבָיו וְאָמוֹ, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ מוֹת יוֹמָת, מִבֵּי דִינָא דְלְעֵילָא וּמִבֵּי דִינָא דְלְתַתָּא, דְּאֶתְדַנְתָּ בְּתַרִּין דִּינִין, וּבְגִין חוֹבָא דָא בְּכָל אֶתְרֵי דְאֶשְׁכַּחִין לָהּ לְעֵילָא גְבִין מִינָהּ, וּבְכָל אֶתְרֵי דְאֶשְׁכַּחִין לָהּ לְתַתָּא גְבִין מִינָהּ, וְלִית פְּקוּדָא דְלִית לָהּ רֵשׁוֹ לְאַגְנָא עֲלֵהָ,

אותה למטה, גובים ממנה ואין מצוה שאין לה רשות להגן עליה. שיש חטאים שדנים בדינים חמורים את הנשמה, ותבא מצוה שהיא גבירה כמו מצוות תפלין, ומגנה עליו ופורשת כנפיה עליו, ואין רשות למקטרג להתקרב לשם, ויש חטאים שאין רשות לגבירה להגן עליהם, זהו שכתוב מעם מזבחי תקחנו למות.

אבר יש מצוות שהן שפחות, מאלו המצוות שהן על מנת לקבל פָּרַס, אף על גב שכתבו להגן עליה, נוטלים אותם המקטרגים תחת רשותם, (מציאים אותה המקטרגים מרשותם) ויש חטאים אחרים שנקראים חלוקי הדינים, על חטאים שחולקים בהם, מהם מטה כלפי חסד, ודנים את הנשמה במקומו, שהוא דיני ממונות, ויש אחרים שחולקים עליהם והם נוטים כלפי חובה, לדון אותה בדיני נפשות. אם הזכיות מתגברות על החובות, דנים אותה בדיני ממונות, וגובים מהזכיות, שהם גמילות חסדים שלו, ואם החובות מתגברים, אז דנים אותה בדיני נפשות מצד הגבורה, וגובים בה נפש ורוח.

והמעלה אין משוא פנים, בין לצדיק בין לרשע, וכן צריך להשוות למטה גבי דין הצדיק עם הרשע, מצד של אמת העמוד האמצעי, ולא יהיה דין רשאי לעשות משוא פנים לאחד מהם בדין, שבדין שלמעלה נאמר בו לא ישא פנים ולא יקח שחד. או לו לדון למטה שמשתנה מהדין שלמעלה, שמכחיש מעשה בראשית, ולא יאמר זה נאמן מזה, שכמו שהוא למטה, שפטים ושטרים תתן לה בכל שעריה, לדון גופים, כך יש למעלה שופטים ושוטרים לדון

דאית חובין דדיינין לה בדינים חמורים לנשמתא, ויתי מצוה דאיהי מטרוניתא פגון מצות תפלין, ואגינת עליה ופרישת גדפהא עליה, ולית רשו למקטרג לקרבא תמן, ואית חובין דמטרוניתא לית לה רשו לאגנא עליהו, הדיא הוא דכתיב (שם טז) מעם מזבחי תקחנו למות.

אבר פקודין אית דאינון שפחות, מאלין פקודין דאינון על מנת לקבל פָּרַס, אף על גב דייתון לאגנא עליה, נטלי לון מקטרגין תחות רשותיהו, (נ"א נפקין לה מקטרגין מרשותיהו), ואית חובין אחרנין דאתקריאו חלוקי דינין, על חובין דחולקין בהון, מנהון מטה כלפי חסד, ודיינין לה לנשמתא בממון דאיהו דיני ממונות, ואית אחרנין דחולקין עליהו ואינון נוטין כלפי חובה, למידן לה בדיני נפשות, אם זכוון מתגברין על חובין דינין לה בדיני ממונות, וגבין מזכוון דאינון גמילות חסדים דיליה, ואם חובין מתגברין דיינין לה בדיני נפשות מסטרא דגבורה, וגבין בה נפש ורוח.

והעילא לית משוא פנים בין זכאה לחיבא, וכן צריך להשוות לתתא גבי דינא זכאה עם חיבא, מסטרא דאמת עמודא דאמצעיתא, ולא יהא דיינא רשאי למעבד משוא פנים לחד מנייהו בדינא, דבדיינא דלעילא אתמר ביה (דברים י ז) לא ישא פנים ולא יקח שחד, ווי ליה לדיינא לתתא דאשתני מדיינא דלעילא, דאכחיש עובדא דבראשית, ולא יימא דא מהימנא מדא, דכמה דאיהו לתתא (שם טז ז) שופטים ושוטרים תתן לה בכל שעריה, לדיינא גופין, הכי אית לעילא שופטים ושוטרים לדיינא נשמתא, ולא יוקיר

את הנשמה, ולא יכבד את זה יותר מזה, אלא שניהם בהשואה בדין, והם צריף להשמיע לפני הדין, ולא ידברו עד ששואל אותם הדין ונותן להם רשות לדבר, ויהיו לפניו ביראה, משום ששכינה שורה עליהם, ומי שתובע אמת כאלו מקים על העולם דין אמת (דין אמת), וכל שכן מי שדן דין אמת, כאלו מקים אמת מארץ תצמח. אוי לו למי שמקים שקר ומפיל אמת, שגורם ותשלף אמת ארצה, ומי גורם את זה? הדין שלא דן דין אמת, ויבדאי שדן שדן דין אמת, כאלו הוא מוציא את השכינה ואת ישראל מן הגלות ומקים אותם מן הארץ.

קם רבי שמעון על רגליו, והרים ידיו למעלה ושבח את רבון העולם, ואמר: רבון העולם, עשה למען השכינה שהיא בגלות, ואם היא בשבועה, הרי אבא ואמא, שהם חכמה ובינה, יכולים לעשות התרה. זהו שכתוב יהו"ה צבאו"ת יעץ ומי יפר, אם התלמיד נשבע, הרב יכול לעשות התרה.

ואם נדר או נשבע בן שהוא ו', שלא יפדה אותה, אלא שתהיה בגלות עד זמן ידוע, ונדר או שבועה הם ביי"ה שהם חכמה ובינה, והוא התחרט, הרי שלשה בני אדם יכולים לפטר אותו, והם שלשת האבות למעלה פנגדם, ואם לא תתחרט, אני מבקש ממך, ומכל אותם שבישיבה שלמעלה ולמטה, שתעשה למען רועה הנאמן שלא זו מהשכינה בכל מקום, והוא הכניס שלום בינה ובינה פעמים רבות, ומסר עצמו למיתה עבורה ועבור בנייה. זהו שכתוב ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת.

לְדָא יתיר מְדָא, אֵלָא תְרוּיְהוּ בַּהֲשׂוּאָה בְּדִינָא, וְאִינוּן צְרִיכִין לְמִשְׁמַע קְדָם דִּינְיָא, וְלֹא יִמְלְלוּן עַד דְּשָׂאִיל לֹון דִּינְיָא, וְיָהִיב לֹון רְשׁוּ לְמַלְלָא, וְיִהוּן קְדָמִיָּה בְּדַחִילוּ, בְּגִין דְּשָׂכִינְתָּא שְׂרִיא עֲלֵייהוּ, וּמָאן דְּתַבַּע קְשׁוּט כְּאִלוּ מְקִיִּים עַל עֲלָמָא דִּיין אָמַת (ס"א רין אמת), וְכָל שְׂפָן מָאן דִּדָן דִּין אָמַת, כְּאִלוּ מְקִיִּים (תהלים פ"ב) אָמַת מְאָרְץ תַּצְמַח, וְוִי לִיָּה לְמָאן דְּאוּקִים שְׁקָרָא וְאַפִּיל אָמַת, דְּגָרִים (דניאל ח"ב) וְתִשְׁלַף אָמַת אַרְצָה, וּמָאן גָּרִים דָּא דִּינְיָא דְלֹא דָן דִּין אָמַת, וּבְוִדְאֵי דִיין דָּדָן דִּין אָמַת כְּאִלוּ הוּא אִפִּיק לְשָׂכִינְתָּא וְלִישְׂרָאֵל מְגֻלוּתָא, וְאוּקִים לֹון מְאָרְעָא.

קם רבי שמעון על רגליו, וסליק ידוי לגבי עילא, ושבח למארי עלמא, ואמר, רבון עלמא עביד בגין שכינתא דאיהו בגלותא, ואם איהו באומאָה הא אבא ואמא דאינון חכמה ובינה יכלין למעבד התרה, הדא הוא דכתיב (ישעיה יד כו) יהו"ה צבאו"ת יעץ ומי יפר, אם התלמיד אומי הרב יכיל למעבד התרה.

ואם נדר או נשבע בן דאיהו ו' דלא יפרוק לה אלא דתהי בגלותא עד זמנא ידיעא, ונדר או שבועה איהו ביי"ה דאינון חכמה ובינה, ואיהו אתחרט, הא תלת בני נשא יכלין למפטר ליה, ואינון תלת אבהן לעילא לקבלייהו, ואם לא תתחרט, אנא בעינא מינדך, ומכל אינון דמתיבתא דלעילא ותתא, דתעביד בגין רעיא מהימנא דלא זו משכינתא בכל אתר, ואיהו עאל שלם בינדך ובינה זמנין (דף קמג ע"ב) סגיאין, ומסר גרמיה למיתה בגינה ויבגין בנהא, הדא הוא דכתיב (שמות לב לב) ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת.

ואם הוא נדר מסטרא דאבא ואמא, ולא בעי, אָנא סליק לגבי ההוא דאתמר ביה (דברים יז ח) כי יפלא ממך דבר, דאתמר ביה במופלא ממך אל תדרוש, דיפטור נדר, ואף על גב דשכינתא איהי בגלותא לגבי בעלה פנדה, דאיהי יפריש בין דם לדם, ואתפתח מקורא דילה, לדפאה לה במים דאורייתא, מים חיים דלא פסקין, ואפריש מינה דם נדה דאיהי לילי"ת, דלא אתקריבת בהדה, דאיהי חובא דנשמתא דסאיבת לה, ולית לה רשו לסלקא נשמתא לגבי בעלה, לההוא אתר דאתייהיבת מתמן, ואתדנת בין דין לדין, בין דיני נפשות לדיני ממונות, דאית מאן דפרע במקמוניה, ואית מאן דפרע בנפשיה, ובין נגע לנגע, פמה דאוקמוהו (איכה א א) איכה ישבה בדד, דאיהי חשיבא שכינתא בגלותא פמצורע, דאתמר ביה (ויקרא יג מו) בדד ישב מחוץ למחנה, מחוץ ודאי, דא גלותא, דאיהי לבר מארעא דישראל, דאיהי מותבא דאת ה'.

ואי מקורא לא יכיל למפתח עד דיפתח ליה ההוא דסגיר ליה, אָנא מפייסנא ליה בגין יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו יחודא (דיוחדיה תמן). ובגין לבושין דאתלבש, מיד אתפתחת מקורה ואתדפיאת שכינתא, ורזא דמלה (ירמיה יד ט) מקנה ישראל יהו"ה מושיעו בעת צרה, מושיעו ודאי, ההוא דמקורא דמקנה בידה.

תקונא שתיתאה
(זהו תקון כ"ז).

בראשית תמן תרי אש, ואלין אינון תרין אשין דאינון בורא מאורי האש, ועלייהו אתמר (שיר ב ה) סמכוני באשיות, בתרי אשות, ואמאי אמר בהון סמכוני, אלא בלילי שפת נשמה יתירה קא נחתא לסמכא

ואם נדר הוא מצד האבא והאמא, ולא רוצה, אני עולה לאותו שנאמר בו כי יפלא ממך דבר, שנאמר בו במפלא ממך אל תדרש, שפטור את הנדר, ואף על גב שהשכינה בגלות אל בעלה פנדה, שהיא תבדיל בין דם לדם, ונפתח מקורה, לטהר אותה במי התורה, המים החיים שלא פוסקים, והפריד ממנה דם נדה שהיא לילי"ת שלא תקרב אליה, שהיא חטא הנשמה שטמאה אותה, ואין לה רשות להעלות הנשמה לבעלה, לאותו מקום שמשם נתנה, ונדונית בין דין לדין, בין דיני נפשות לדיני ממונות, שיש מישהו שפורע במקומו, ויש מי שפורע בנפשו, ובין נגע לנגע, כמו שבארוהו איכה ישבה בדד, שחשוכה השכינה בגלות כמו מצרע, שנאמר בו בדר ישב מחוץ למחנה, מחוץ ודאי, זו הגלות, שהיא מחוץ לארץ ישראל, שהיא המושב של האות ה'.

ואם המקור לא יכול להפתח עד שיפתח אותו, אותו שסגר אותו, אני מפייס אותו עבור יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שהיא היחוד (שיחוד שם), ומשום הלבושים שהתלבש, מיד נפתח מקורה ונטהרת השכינה, וסוד הדבר - מקנה ישראל יהו"ה מושיעו בעת צרה, מושיעו ודאי, אותו שהמקור של המקנה בידו.

תקון ששי
זהו תקון כ"ז

בראשית, שם תר"י א"ש, ואלו הם שני האשים שהם בורא מאורי האש, ועליהם נאמר סמכוני באשיות, בשתי אשות, ולמה אמר להם סמכוני? אלא בלילי שבת הנשמה היתרה

שְׂכִינְתָא תתָּא בְּגֵלוּתָא, דְּאַתְמַר בְּהַ (עמוס ה
 ב) נִפְלָה וְלֹא תוֹסִיף קוּם, וְכַד אַתָּא מוּצְאֵי
 שְׁבַת אֶסְתַּלַּקְתָּ נִשְׁמַתָּא יְתִירָה דְּבָה וַיִּנְפֹּשׁ,
 וַיִּנְפֹּשׁ מִיַּד דְּאִיהִי אֶסְתַּלַּקְתָּ וַיִּנְפֹּשׁ, דְּלִית מֵאֵן
 דְּסַמְיָה לָהּ, בְּהֵוָה זְמַנָּא אִיהִי אֲמַרְתָּ לְיִשְׂרָאֵל
 סַמְכוּנִי בְּאִשְׁשׁוֹת דְּאִינוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ, וּמְאִי
 נִיהוּ תְרֵי תוֹרוֹת, דְּאִינוּן חֲצוּבוֹת מְאֹשׁ דְּאִיהִי
 אֱלֹהִים מְדַת הַגְּבוּרָה, וּמְאִי נִיהוּ לְמוּדֵי
 יְהוּ"ה תְרִין שְׁפוּן דְּאֶקְרוּן לְהַבּוֹת (דְּאוּקְרוּן
 בְּלַהּבוֹת) אֵשׁ, וְאִינוּן תְרִין תַּפּוּחִין, דְּמִנְהוּן
 רוּחָא דְמִשְׁיחָא נְפִיק, דְּאַתְמַר בֵּיהַ (ישעיה יא
 ב) וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְהוּ"ה.

רַבַּת מְלֶךְ דְּהוֹת בְּבֵי מְרַעָא מְרַחֲמוּ דְבַעְלָהּ,
 דְּאֹזֵל בַּעְלָהּ אִיהִי נִפְלַת לְמִשְׁפָּכָה,
 צוּוּחַת וְאֲמַרְתָּ סַמְכוּנִי בְּאִשְׁשׁוֹת, הָא אִיהִי
 בְּבֵי מְרַעָא, הִיא אוּמְרַת רַפְדוּנִי, בְּמְאִי
 בְּתַפּוּחִים דְּמִתְרַבִּים בַּעְצֵי הַיַּעַר, וְאַלִּין אִינוּן
 עַצְמֵי בְּשָׂמִים.

קָם סְבָא תְלִיתָאָה וְאָמַר רַבִּי רַבִּי, הָא אָנֹן
 בַּעְצֵי בְּשָׂמִים מְבַדִּילִין, וְהִכָּא אִיהִי לֹא
 אֲמַרְתָּ אֵלָא בְּתַפּוּחִים, אֵלָא אָנֹן מְבַרְכִין עַל
 עַצְמֵי בְּשָׂמִים בְּגִין דְּאַתְמַר בְּהוּן (שיר ז ט) וְרִיחַ
 אִפְּךָ בְּתַפּוּחִים, וְלֹא עוֹד אֵלָא כָּל מִינֵי בְּשָׂמִים
 אִינוּן טְבָאן לְבָרְכָא עַלְיֵיהוּ, וְאָנֹן דְּעַבְדִּין
 בְּהַדְסַ בְּגִין דְּאִית בֵּיהַ תְּלַת עֲלִין, דְּאַתְקְרִיאוּ
 תְּלַת הַדְסִים, דְּרַמִּיזוּן לְתַלַּת אַבְהוֹן, אַבְל תְרִין
 נוֹקְבִין דְּחוּטְמָא אִינוּן לְקַבֵּל תְרִין תַּפּוּחִין
 דְּאִינוּן תְרֵי נְבִיאֵי קְשׁוּט, דִּי בְהוּן עֲתִיד לְאַפְקָא
 רוּחָא דְקוּדְשָׁא דְאִיהוּ רַעֲיָא מְהִימְנָא דְלַעֲיָלָא,
 דְּבִיהַ אֲתִישְׁבַת נִפְשָׁא דִילָהּ, וּבְגִין דָּא אִיהִי
 אֲמַרְתָּ (שם ב ה) רַפְדוּנִי בְּתַפּוּחִים כִּי חוֹלַת
 אַהֲבָה אָנִי (דף קמז ע"א) בְּלִילִיא דְשְׁבַת
 אַתְמַר (שיר ה ה) קָמְתִי אָנִי לְפַתּוּחַ לְדוּדֵי בְּשַׁבַּת,

יִרְדַּת לְתַמְךָ בְּשְׂכִינָה הַתַּחַתוּנָה
 בְּגֵלוּת, שְׁנַאֲמַר בְּהַ נִפְלָה וְלֹא
 תוֹסִיף קוּם, וְכִשְׁבָּא מוּצְאֵי שְׁבַת,
 מְסַתַּלַּקְתָּ הַנִּשְׁמָה הַיְתִירָה שְׁבָה
 וַיִּנְפֹּשׁ. וַיִּנְפֹּשׁ, מִיַּד שְׂהִיא
 הַסַּתַּלַּקָה וַיִּנְפֹּשׁ, שְׂאִין מִי
 שְׂסוּמְךָ אוּתָהּ. בְּאוּתוּ זְמַן הִיא
 אוּמְרַת לְיִשְׂרָאֵל סַמְכוּנִי
 בְּאִשְׁשׁוֹת, שְׁהִם מְאוּרֵי הָאֵשׁ,
 וּמָה הִם? שְׁתֵּי תוֹרוֹת, שְׁתֵּן
 חֲצוּבוֹת מְאֹשׁ שְׂהִיא אֱלֹהִים,
 מְדַת הַגְּבוּרָה. וּמָה הִם לְמוּדֵי
 יְהוּ"ה? שְׁתֵּי שְׁפָתִים שְׁנַקְרָאוּ
 לְהַבּוֹת (שְׁנַקְרָפוּ בְּלַהּבוֹת) אֵשׁ, וְהִם
 שְׁנֵי תַּפּוּחִים, שְׁמָהִם יוּצְאָת רוּחוֹ
 שְׁל מְשִׁיחַ, שְׁנַאֲמַר בּוּ וְנָחָה עָלָיו
 רוּחַ יְהוּ"ה.

רַבַּת מְלֶךְ שְׂהִיתָה בְּבֵית חֲלִיָּה
 מְאֲהָבַת בַּעְלָהּ, שְׂהֶלֶךְ בַּעְלָהּ
 וְהִיא נִפְלָה לְמִשְׁכָּב, צוּוּחַת
 וְאוּמְרַת סַמְכוּנִי בְּאִשְׁשׁוֹת, הִרִי
 הִיא בְּבֵית חֲלִיָּה, הִיא אוּמְרַת
 רַפְדוּנִי, בְּמָה? בְּתַפּוּחִים
 שְׂמִתְרַבִּים בַּעְצֵי הַיַּעַר, וְאַלּוּ הִם
 עַצְמֵי בְּשָׂמִים.

קָם זְמַן שְׁלִישִׁי וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי,
 הִרִי אָנוּ מְבַדִּילִים בַּעְצֵי בְּשָׂמִים,
 וְכֵאֵן הִיא אִינְה אוּמְרַת אֵלָא
 בְּתַפּוּחִים! אֵלָא אָנוּ מְבַרְכִים עַל
 עַצְמֵי בְּשָׂמִים מְשׁוּם שְׁנַאֲמַר בְּהִם
 וְרִיחַ אִפְּךָ בְּתַפּוּחִים, וְלֹא עוֹד,
 אֵלָא כָּל מִינֵי בְּשָׂמִים הִם טוֹבִים
 לְבָרַךְ עַלְיֵיהֶם, וְאָנוּ שְׁעוּשִׁים
 בְּהַדְסַ, מְשׁוּם שְׁיֵשׁ בּוּ שְׁלִשָּׁה
 עֲלִים, שְׁנַקְרָאוּ שְׁלִשָּׁה הַדְסִים,
 שְׂרוּמְזִים לְשַׁלְשַׁת הָאֲבוֹת, אַבְל
 שְׁנֵי נְקִיבֵי הַחֲטָם הִם כְּנַגְדֵי שְׁנֵי
 תַּפּוּחִים, שְׁהִם שְׁנֵי נְבִיאֵי אָמַת,
 שְׂבִיהֶם עֲתִידָה לְצַאת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ,
 שְׂהוּא הַרוּעָה הַנְּאָמָן שְׁלַמְעֵלָה,
 שְׂבוּ מִתִּישְׁבַת נִפְשָׁהּ, וּמְשׁוּם זֶה
 הִיא אוּמְרַת רַפְדוּנִי בְּתַפּוּחִים כִּי
 חוֹלַת אַהֲבָה אָנִי בְּלִיל שְׁבַת
 נְאָמַר קָמְתִי אָנִי לְפַתּוּחַ לְדוּדֵי,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבה את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

